

PRVÁ KAPITOLA

Diera v plote

V prvé popoludnie letných prázdnin sme s Lenou natiahli medzi našimi domami lanovku. Lena ju, ako zvyčajne, chcela vyskúšať prvá. Nebojácne vyliezla na okenný rám, obomi rukami sa chytila lana a prehodila cezeň bosé nohy. Vyzeralo to životu nebezpečne. So zatajeným dychom som pozoroval, ako sa posúva čoraz bližšie k svojmu domu a stále ďalej a ďalej od nášho okna. Lena má skoro deväť

rokov, ale nie je taká silná ako podaktorí, čo sú od nej o kúštik väčší. Približne na polceste sa jej nohy so zasvišťaním zošmykli z lana, a zrazu medzi poschodiami našich dvoch domov visela len na rukách. Srdce sa mi rozbúšilo ako splašené.

„Joj,“ zaúpela Lena.

„Pokračuj!“ zvolal som.

Dozvedel som sa však, že pokračovať nie je také jednoduché, ako by sa podaktorým, ktorí sa tomu len prizierajú z okna, mohlo zdať.

„Tak sa drž! Ja ťa zachránim!“

Zamyslel som sa tak tuho, až sa mi spotili dlane.

Dúfal som, že Lena má dlane suché. Len si predstavte, keby sa tak pustila a spadla dolu z druhého poschodia! A vtedy mi zišiel na um matrac.

Kým Lena zo všetkých síl visela, vybral som z maminej a ockovej postele matrac, vytiahol ho na

chodbu, hodil dolu schodmi, pretlačil ho predsieňou, otvoril vchodové dvere, skopol ho dolu vstupným schodiskom a vyvliekol do záhrady. Bol príšerne ťažký. Zo steny som ním zhodil fotku prastarej mamy a dolámal rám. Ale lepšie dolámať rám, ako keby sa mala dolámať Lena.

Keď som konečne vyšiel do záhrady, z grimás na Leninej tvári som vypočítal, že nechýbalo veľa a spadla by. „Lars, ty slimák,“ zasyčala nahnevane. Ako tam tak visela, s čiernymi copmi sa jej pohrával vietor. Tváril som sa, že ju nepočujem. Visela presne nad živým plotom. Musel som teda matrac dostať tam. Na plot. Inde by nám bol dosť nanič.

A potom sa mohla Lena Lidová konečne pustiť a zletieť z oblohy ako prezretá hruška. Pristála s tlmeným žuchnutím. Dva z kríkov živého plota sa okamžite zlomili.

S úľavou som sa zviezol na trávnik a pozoroval, ako sa Lena zúrivo zviecha spomedzi dolámaných vetvičiek poničeného živého plotu.

„To bola tvoja chyba, Lars,“ oznámila mi, keď sa nakoniec bez škrabanca zjavila.

Moja ako moja, pomyslel som si, ale nahlas som nepovedal nič. Bol som rád, že žije. Ako vždy.

DRUHÁ KAPITOLA

Malý Lars a jeho milá susedka

Lena a ja spolu chodíme do triedy. Lena je tam jediné dievča. Teraz sú však našťastie letné prázdniny, inak by už od nudy skapala, ako zvykne hovorievať.

„Vlastne si mohla skapať, aj keby pod tebou nebol ten matrac, keď si zletela,“ povedal som jej, keď sme sa

neskôr večer boli znovu pozrieť na diery v plote.

O tom Lena pochybovala. Maximálne by dostala otras mozgu, tvrdila, a ten už mala. Dvakrát.

Ja si však nemôžem pomôcť, stále premýšľam nad tým, čo by sa bolo stalo, keby pod ňou ten matrac nebol. Bolo by dosť smutné, keby skapala. To by som už žiadnu Lenu nemal. A Lena je moja najlepšia kamoška, aj keď je to baba. Ešte nikdy som jej to však nepovedal. Netrúfam si, pretože neviem, či som aj ja jej najlepší kamoš. Niekedy si to myslím, ale inokedy zase nie. Záleží od situácie. Ale fakt ma to dosť zaujíma, najmä, keď padá z lanoviek na matrace, ktoré som tam pre ňu pripravil. Vtedy by som si naozaj prial, aby mi povedala, že som jej najlepší kamoš. Nemusí to ani povedať nejako veľmi nahlas alebo čo, stačilo by, keby si to tak akoby odkašľala alebo niečo. Ale to ona nikdy nespraví. Lena má srdce z kameňa, alebo to tak aspoň občas vyzerá.

Inak má Lena zelené oči a na nose sedem pieh. Je chudá. Starý otec hovorí, že Lena vyzerá ako bicykel

a je ako kobyľa. A všetci ju plieskajú po ruke, ale Lena hovorí, že to len preto, lebo všetci podvádžajú.

Ja sám vyzerám úplne normálne, aspoň si to myslím. Mám svetlé vlasy a keď sa usmejem, na jednom líci sa mi spraví jamka. Len moje meno je neobvyklé, to však navonok nevidieť. Mamka s ockom ma pomenovali Larseus Rodrik. A potom to oľutovali. Nie je veľmi fér dať malému bábätku také vznešené meno. Ale čo sa stalo, stalo sa. A tak sa už deväť rokov volám Larseus Rodrik Danielsen Yttergård. To už je nejaká tá doba. Celý život. Našťastie ma všetci volajú Lars a veľmi to už ani nevnímam, akurát keď sa ma Lena občas spýta:

„Ako sa to vlastne voláš, Lars?“

A ja odpoviem:

„Larseus Rodrik.“

Vtedy sa Lena schuti nahlas rozosmeje. Občas sa pritom dokonca plieska po stehnách.

Ten plot, do ktorého sme s Lenou urobili dieru, tvorí hranicu medzi našimi záhradami. V malom bielom domčeku na jednej strane býva Lena s mamkou. Bývajú bez ocka, hoci Lena si myslí, že keby v pivnici trochu upratali, pre jedného by sa miesto našlo. Vo veľkom oranžovom dome na druhej strane plota bývam ja. Naš dom má tri poschodia a podkrovie, pretože nás je v rodine kopec: mamka, ocko, Minda 14 rokov, Magnus 13 rokov, Lars 9 rokov a Kučierka 3 roky. A ešte starý otec v pivničnom byte. Na udržanie disciplíny je to akurát tak dosť, hovoríeva mama. A keď k nám príde Lena, je to už trochu priveľa a je po disciplíne.

Práve teraz Lena navrhla, aby sme zašli k nám do kuchyne pozrieť sa, či tam niekto náhodou nemá v úmysle dať si keksy a kávu.